

UNUTULMUŞ SESLER ODASI

Hikâye

Mesut Doğan

YAYIN NU: 1441

EDEBÎ ESERLER: 751

T.C. KÜLTÜR ve TURİZM BAKANLIĞI

SERTİFİKA NUMARASI: 16267

ISBN: 978-605-155-844-8

www.otuken.com.tr

otuken@otuken.com.tr

ÖTÜKEN NEŞRİYAT A.Ş.®

İstiklâl Cad. Ankara Han 65/3 • 34433 Beyoğlu-İstanbul

Tel: (0212) 251 03 50 • (0212) 293 88 71 - Faks: (0212) 251 00 12

Editör: Göktürk Ömer Çakır

Son Okuma: Samet Ocakdan

Kapak Tasarımı: Ceyhun Durmaz

Dizgi-Tertip: Ötüken

Kapak Baskısı: Karakış Basım

Baskı: İmak Ofset Basım Yayın San. ve Tic. Ltd. Şti.

Sertifika Numarası: 12531 Tel: (0212) 444 62 18

Kitabın bütün yayın hakları Ötüken Neşriyat A.Ş.'ye aittir. Yayınevinden yazılı izin alınmadan, kaynağın açıkça belirtildiği akademik çalışmalar ve tanıtım faaliyetleri haricinde, kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz; hiçbir matbu ve dijital ortamda kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Mesut DOĞAN; 1968 Afyon doğumlu. Bursa Ziraat Lisesi ve Marmara Üniversitesi İktisat Fakültesi mezunudur. Marmara Üniversitesi Bankacılık ve Sigortacılık Enstitüsünde Yüksek Lisans yaptı. 1988–1993 yılları arasında İstanbul’da çeşitli sağlık kuruluşlarında çalıştı. 1996 yılından bu yana Eskişehir’de bir kamu hastanesinde yönetici olarak görev yapıyor. Çalıştığı hastanenin iki kez Avrupa Kalite Ödülü alması nedeniyle Paris ve Bilbao şehirlerinde hastane adına ödül aldı ve hastaneyi temsil etti. Uzun yıllar Toplam Kalite Yönetimi eğitimleri verdi ve danışmanlık yaptı.

Şiir ve yazıları Bursa’da *Sanat Edebiyat, Kardelen, Dergâh, Şadırvan, Ardiç, Memlekent, Kalder Önce Kalite Dergisi, İstanbul Bir Nokta ve Hece Öykü* dergilerinde yayımlandı.

Hikâyeleri; *Türk Edebiyatı, Hece Öykü, Mahalle Mektebi, Öykü Gazetesi* ve *Dergâh* dergilerinde yayımlandı. Evli ve üç çocuk babasıdır.

Yayınlanmış kitapları:

Yalnızlığım Yetmiyor Hayatı Anlamaya (Şiir), Kardelen Yayınları, 1991.

Ağzı Karanfilli Dost (Şiir), Beyan Yayınları, 1997.

Kırkıncı Basamak (Şiir), İstanbul Yayınları, 2009.

Çin Kadar Uzak Can Kadar Yakın Şehirler (Gezi), Okur Kitaplığı, 2012.

Düşlerin Son Sığınağı Endülüüs (Gezi ve İnceleme), İz Yayıncılık, 2014.

Meczupların Görevleri (Öykü), Hece Yayınları, 2016.

İÇİNDEKİLER

Çember / 11

•

Balkonda / 19

•

Beyaz Melek / 25

•

Bir Evin Kapısını Çalmak / 35

•

Mavi / 43

•

Ben Babamın En Aykırı Dalıydım / 51

•

Kuzeyi Gösteren Her Şeye / 59

•

Hikâyenin Adı Mı? / 65

•

Yağmur İndiren / 73

•

Bir Adamın Üçüncü Eşinin Oğlu / 79

Toprak Yoldan Gelen / 93

•

Dünyaları Dolaşan / 101

•

Unutulmuş Sesler Odası / 107

•

Kuyudaki Adamlar / 117

•

Arkamız Uzun Önümüz Kısa / 131

•

Mükerrer / 137

•

Tevil / 147

•

Bize Kim Bakacak? / 153

Kendi rahatlarını başkalarının rahatı için bozan

iki güzel insana;

Nurali Kafkas Ağabey ve Bülent Çavuş'a

Çember

HİÇ kendimle baş başa kalmamıştım. Hiç aynada kendime alıcı gözle bakmamıştım. Hep o şekilsiz, işe yaramaz bir bütünü mü seyretmiştim yoksa? Bütünün içinde nefes alıp veren, bütünü peşinden alıp götürecektir parçayı nasıl da görememiştim. Her şeyi solduran, daraltan ve bunaltan koyu bir gölge ve çemberin içinde yaşamaktaydım. Kendi sesimi ve sınırlarımı her gün yüzüme vurup duran bu çember beni içinde döndürüp dururken, onun hatırlattığı tüm seslerden ve yüzlerden kurtulmak istiyordum. Yaşamla aramdaki mesafe oldukça açılmıştı. Kendime dönmek, küçülen varlığımı başka şeylerle kıyaslamadan onu doğal halinde kabul etmek istiyordum. Beş kardeşten bunu başaran ilk kişi olabilmek işin en zor yanıydı oysa. Kısa bir andı. Her insanın hayatına inme alçak gönüllülüğünü gösteren o an'la ben de karşılaştım. O kısa an'ı yakalarsam içimdeki parçanın, bütünün sınırlarına dek büyüyeceğini ve belki de kendi bütünü oluşturacağını hissediyordum. Elim titreyerek yumruğumu masaya vurdum. Vurdum mu?

Sabahın gizemli pusu ve ağaçlara düşen çiğ taneleri, onları okşayan, artık eski gücü kalmamış güneşin ışıklarıyla ince dumanlar halinde tekrar gökyüzüne karışırken, toprakta, çimlerin üzerinde hışırdaması gittikçe zayıflayan, yeşil ve tuhaf bir ışık perdesi altında başka yaşamlara kendi varlığını katan yaprakların kaçınılmaz döngüsünü seyrediyordum. Her ağacın yaprakları kendi dibine düşüyor ve toprağa karışıp çürüyordu. Bir ağacın dallarında doğup altında çürümenin çaresizliğini düşündüm sıkıntıyla. Birden "O'nun bilgisi dışında bir yaprak bile düşmez," ayetini hatırladım. Soğuk bir rüzgâr çarpmışçasına sarsıldım. İçimde tuhaf ve cılız bir ümit ışığı belirdi.

Annem her zaman olduğu gibi tavuklara sofradan çıkan kırıntıları atma bahanesiyle kendini bırakmış bir gölgeye

dönüşüp yanı başımda yoğunlaştığında, bakışlarındaki amaçsızlık, neye üzüldüğünü bir sis bulutu gibi arkasına saklamıştı. Bir babanın ne söyleyeceğini turnusol kâğıdı gibi belli eden öfkesi, telaşı ve hışmı onda olmazdı.

Duygusuz bir yüz ifadesiyle bakışlarıyla toprağı eşeler gibi baktığında. Bu bakışlar bulanık akan bir ırmak gibi ruhumu sıkacak ve boğacak neler neler sakladığında. Bakışlarıyla genelde önemli bir olayı yüzeye çıkarır gibi yaparak birkaç adım ötesini tahmin etmek için çırpındığım o zor mesafede tuttuğunda. En önemli şeyleri tüm bayanlarda olduğu gibi en önemsiz bir zamanda... Söylediği bir şeyi asla tekrarlamadığında. Onun ayda yılda söylediği bir şeyin, babamın her gün bağıra çağıra söylediği sözlerden daha çok içimi acıttığında. Sözleri, görüntüsünün ve yüzünün önüne geçip onları bir perdenin arkasına sakladığında. Kırılıp dökülen yaşamı teyelleleyen sabrı ve suskunluğuyla beni her zaman korkuttuğunda.

İşte böyle bir zamanda, bir anda yanımda belirdi anem. Bir süre boşluğa baktıktan sonra dili çözülüverdi. Konuştuğu sözler kendisine ait değildi. Bu sözleri her zaman öylesine, kül döker gibi söyleyip onlardan bir an önce kurtulmasından anlıyordum. “Pis çocuk!” dedi koluyla bana, dürterek. “Ne işin var sanki büyük şehirde. Bunca yıldır okuyup gezdin, şöyle bir alınımıza dayanmadın ya.” Boğazımda yutamayacağım kadar büyük bir şey düğümlendi. Sağ elimle gırtlığıma dokundum. Gitmedi.

“Şurada yanımda kalıyorsun ne güzel. Dükkândan ağzımızdan akıta akıta yiyip içiyoruz. Evin var. Yediğin önünde yemediğin arkanda. Babanla boyunduruk boyunduruga dükkânda çalış.” dediğinde de böyle bir zamandı işte. Kulaklarım uğulduyordu. Başım dönmeye başlamıştı. Annemin kesik kesik sesi geliyordu uzaktan. “El kadar çocukları kime bırakacaksın, kreş köşelerinde o çocuklar

perişan olacak, yanımızda büyüyüp gideceklerdi.” Başka neler söyledi bilmiyorum.

Bir düşte gibiydim. Belki de bir kâbusta. Artık sesleri duymuyordum. Ama hissediyordum. Anlamsız gibi görünen birkaç kelimenin arasını suskunluğuyla uzatarak ruhumda derin kuyular açıyordu. Gözleri görmeyen birisi gibi onları yokladığımda elime batan, kanatan ve acıtan sözleri. Babamdan daha önce defalarca duyup önemsemediğim o tuhaf sözlere de dokundum. Bir ara “Yuvarlanan taş yosun tutmaz,” dedi. Sonra “Akılsız köpeği yol kocatır,” diye ofladı. “Hızlı giden atın boku seyrek düşer,” diyerek başını üzüntüyle ellerinin arasına aldı. Babam kendi çabaları sonuç vermediğinde annemi gönderirdi.

Annemin kör bir boşlukta gezinen sözleri, etrafımı yumuşak bir ağ gibi çeviriyor, zararlı otlar gibi hızla sarıyor, içime erimiş bir kurşun gibi dökülüyor ve dik omuzlarımı, boynumu yumuşatıp çökertiyordu. Ama yine sersemlediğim ve boşluğa düştüğüm bir anda kendi sözünü dilinin ucuyla söyleyiverdi annem. Sözcükleri tam olarak duymasam da bunun kendisine ait olduğunu hemen anladım. Alacağımı aldım.

Babamın o hiç yaşlanmayan inatçı, öfke ve tehditle başlayıp sağa sola çarparak bir su gibi yavaşlayıp yorularak nasihate dönüşen sesi, uzun konuşmalar boyunca yüzüme ve dudaklarıma yerleşen ve geleceğimi kuran, onları süsleyen hayalleri, ince bir gülümsemeye dönüştürdüğünden çoğu zaman habersizdi.

Ama annemin konuşmaları tam tersi bir etki yapardı. Sıradan, basit sözcüklerle akan konuşmasının ya arasına ya da sonuna sakladığı gizemli bir kelime her zaman ruhumu alt üst eder, istiridyeye giren kum tanesi gibi bir ömür boyu içime batardı.

Yeni evlenmiştim. Küçük bir ilçede anne ve babamla yaşıyordum. Eşim çok uzak bir şehirden küçük bir kuş gibi bana güvenip gelmişti.

Bir penguen yavrusu gibi sürekli ellerini karnında birleştirip üşüdüğünü göstermemeye çalıştığında. Her gün dudaklarını özlemle ısırarak alttan yukarı doğru, ağlamaklı, kırılmış hayal parçalarıyla dolu gözlerle bana baktığında. Söyleyemediği şeyleri anladığımda. Belki de anladığımı sandığımda. Utancımdan sığınacak bir yer aradığımda.

Evlenmeden önce ona söz vermiştim. Büyük şehirde yaşayacaktık. Oysa şimdi duvar diplerinden giden, kamburu çıkmış, daha büyük bir gölgeye teslim olmuş yumruk kadar bir adamdım. Her akşam işten eve geldiğimde oğlum bana bir yabancı gibi bakar ve korkarak kaçardı. Babam geldiğinde ise ona sevgiyle koşar, onun sürekli cebinde dükkândan getirdiği şekerleri almaya bayılırdı.

Oğluma bir şeker bile alamadığımda. Oğlum boş ceplerimi her yokladığında. Her ay başı annemin dirseğiyle beni dürterek başını yana doğru çevirdiğinde maaşımın tamamını babama vermem gerektiğini anladığımda. Sonra türlü yalanlarla babamdan ufak bir harçlık kopardığımda. Eşim bazı akşamlar nemli gözlerle durup dururken bana sarıldığında.

Sonunda eşimin tayini de çıkmıştı. Artık o da memur olacaktı. Babam en son büyük ablamın evinde aile mahkemesini kurmuştu. Büyük ablam beni önceden eve çağırды. Darağacı hazırды. Ön hazırlık için genelde böyle olurdu. Bana saydı döktü. Bütün suçları kabul etmemi sağlayıp babama bir şey bırakmazdı. Tıpkı huysuz bir koyunun uysallaştırılıp, ipi boynuna geçirilip kasabın yanına gönüllü bir şekilde götürülmesi gibi ben de ses çıkarmadan peşinden giderdim. Az sonra babam geldi. Ablam savcı gibi çalışırdı. Hep babama yontardı. Bize bir zırnık bile vermezdi.